

[Albertsen]

løbig er kommet, som helt tilfredsstillende og dækkende. Derfor har jeg bidraget til, at man får en ny forhandling med henblik på en yderligere sikring ud over det, der lå i det fremsatte forslag. Den arbejdsgang, der har været, de initiativer, der har været udfoldet, og den kontakt, der har været med ministeriet, giver mig en sikkerhed for, at de to hospitaler også nok skal få sikret et rimeligt og et rigtigt eksistensgrundlag.

Derfor kan jeg ganske henholde mig til den motivering for holdningen fra den socialdemokratiske folketingsgruppe, at vi for ikke at blive misforstået med hensyn til vores positive holdning over for de to hospitaler vil undlade at stemme. En stillingtagen for beslutningsforslaget ville som sagt være et indgreb i, et overgreb over for det kommunale selvstyre – det er det, jeg mener der skal tolkes ind i hr. Egon Jensens ordførertale – og det ønsker vi ikke at stå model til.

Thorndahl (FP):

Ministeren fremkom med en række betragtninger, specielt i slutningen af sit indlæg, som jeg synes fortjener en kommentar. Ministeren tilkendegav nemlig, at den fremgangsmåde, som ligger i beslutningsforslaget, og som et flertal i folketinget altså ønsker at anvende i denne sag, kan folketinget ikke være tjent med. Det synes jeg lægger op til et spørgsmål: hvem andre end netop folketinget kan i en sag bedst vurdere, hvad der tjener folketinget bedst? Det er oplyst under første behandling, at der er intet parti, der finder fremgangsmåden så kritisabel, at de vil stemme mod beslutningsforslaget. Det er en anden konstatering, som vi kan foretage efter førstebehandlingen.

Dernæst gjorde ministeren en række bemærkninger om formaliteterne i sagen, som har været meget indgående drøftet. Ministeren strammede sine betragtninger så stærkt op, at han ligefrem mente, at man fra et flertal i folketingets side nærmest tilkendegav, at ministeren skulle overtræde sine beføjelser, sådan som de fremgår af sygehusloven. Det mener jeg bestemt ikke ministeren kan anlægge som synspunkt efter førstebehandlingen af denne sag. Det, der tilkendegives, er, at det, der ligger i beslutningsforslaget, ligger inden for rammerne af det, folketinget forstår ved den pågældende bestemmelse i syge-

husloven. Det er en tilkendegivelse fra folketinget, og når den er kommet, kan ministeren ikke hævde, at han ved at følge folketingets flertal dermed overtræder sine beføjelser. Det kan jeg i hvert fald ikke se.

Ministeren ankede over det, som jeg kaldte et politisk, subjektivt skøn. Det mente ministeren ikke at han som minister kunne anlægge. Han fandt det i hvert fald kritisabelt. Men er det andet end politiske, subjektive skøn, man anlægger inden for alle de bemyndigelser, man har i en meget stor del af lovgivningen? Efter min bedste overbevisning er næsten alle ministerhandlinger, når de omfatter en eller anden bemyndigelse i lovgivningen, udtryk for et subjektivt, politisk skøn – alene under det ansvar, der er parlamentarisk givet, nemlig at det skal være i overensstemmelse med, hvad et flertal i folketinget mener. Det er efter min bedste overbevisning noget, som kan karakteriseres som politiske, subjektive skøn.

Men det, det handler om, er, hvad der er sundhedsmæssigt og ressourcemæssigt tilfredsstillende. Det, vi har diskuteret under første behandling, er, hvad man skal forstå ved begreberne sundhedsmæssigt og ressourcemæssigt tilfredsstillende, sådan som det er nævnt i sygehuslovens planlægningsbestemmelser. Det, vi har gjort i en enkelt konkret sammenhæng, er at udmønte dette i en tilkendegivelse, så jeg kan altså ikke se, at der er andre tilkendegivelser, der er nødvendige.

Jeg vil i øvrigt nævne, at den daværende miljøminister, så vidt jeg erindrer i januar-februar 1978, afgørende greb ind i hovedstadsrådets regionalplanlægning og i modsætning til, hvad hovedstadsrådet som organ mente, sendte hele planforslaget ud til fornyet høring hos primærkommunerne, angiveligt som følge af et politisk pres. Ministeren anlagde et skøn, som man også kan diskutere, men det var et subjektivt, politisk skøn, som altså viste sig – som i dette tilfælde her – at have politisk opbakning i folketinget.

Nathalie Lind (V):

På den ene side har der været en masse fremhæven af formaliteter – formaliteter, som man mener er helt afgørende for behandlingen af denne sag, men som dog ikke har en sådan vægt, at man vil stemme imod forslaget.